

[Jensen-Broby.]

taget sagen op, har foretaget syn på byggepladsen og haft samråd med ministeren, hvorefter sagen er gået til partierne, sådan at de er blevet orienteret, inden de forskellige medlemmer af finansudvalget træffer deres afgørelse, og afgørelsen ville altså blive truffet også uden denne forespørgsel. Jeg kan ikke se, at den gør anden gavn, end at den kan tjene til udvendigt brug.

De 9,1 mill. kr. i merudgift, som der er tale om, er ikke overskridelser. Der er for det første, som det allerede er nævnt, den almindelige lønstigning fra 1945 til dato, den udgør 2,3 mill. kr. Der er endvidere en hel del ting, som er lavet om; det er allerede nævnt af de tidligere ordførere, og jeg skal ikke gentage det. Men med hensyn til en hel del af disse ting burde der have været søgt bevilling i tide. Jeg kan ikke komme bort fra, at ledelsen, der har med dette arbejde at gøre, ikke har haft det tilbørlige overblik, eller den har ikke haft et ordentligt gennemarbejdet forslag til at begynde med, forslaget har først taget form efterhånden, og derfor er det gået så galt, som det er, derfor har man måttet foretage de forandringer og de udvidelser, der har fundet sted. På det tidspunkt, da byggeudvalget var klar over, at der ville blive brug for mange flere penge, burde der, efter min mening, være søgt bevillinger gennem finansudvalget. Men her må jeg gøre opmærksom på — det vil jeg gerne sige til den højtærede finansminister —, at det blev oplyst under samrådet, at det allerede for 8 måneder siden fra ministeren for offentlige arbejder var krævet, at man skulle gå til bevillingsmyndighederne, og formanden for byggeudvalget påstod, at sagen var sendt til finansministeriet, men at finansministeriet havde slyttet sagen, og derfor var den først kommet frem til finansudvalget så sent som den 6. januar. Jeg kan ikke sige, om det er rigtigt eller ej, det må den højtærede minister svare på; men hvis det er rigtigt, hvad byggeudvalgets formand har sagt, kunne det altså se ud, som om finansministeriet havde en stor del af skylden for, at man ikke havde søgt bevillingen på et tidligere tidspunkt.

Vi er på nuværende tidspunkt bundet til at bevilge pengene, for der er jo disponeret over dem, men jeg vil mene, at der fra ministeriets side bør gives en reprimande til dem, der har disponeret over beløbet uden at have de bevilgende myndigheders tilladelse dertil. Jeg kan her ikke undlade at minde om den skrivelse, som statsministeriet den 1. oktober sidste år sendte til samtlige ministre, og jeg beder om forman-

dens tilladelse til at citere lidt af denne skrivelse. Statsministeren henviser her til de forhandlinger, som har fundet sted med folketingets finansudvalg om en anden sag, hvor der var disponeret uden bevilling; han udtaler, at finansudvalget har anmodet ham om at gøre samtlige ministre bekendt med henvendelsen fra udvalget om, at noget sådant ikke måtte gentage sig, og han udtaler derefter:

„at administrationen, når forholdene kræver, at der disponeres over statsmidler på en måde, der sædvanligvis forudsætter ny bevilling eller forøget bevilling, og på den anden side ikke tillader, at en sådan afventes, kan forelægge sagen for folketingets — i givet tilfælde begge tingenes — finansudvalg. Det må imidlertid synes indlysende, at forudsætningen for, at man kan begære tilslutning fra partiernes repræsentanter i finansudvalget til foretagelse af en sådan disposition, må være, at sagen forelægges på et så tidligt tidspunkt, at den da ikke faktisk er afgjort eller afgørelsen i afgørende grad præjudiceret“.

så at finansudvalget altså er bundet. Disse udtalelser vil jeg gerne minde om, og endvidere vil jeg gerne minde om slutningen af skrivelsen, hvori statsministeren siger, at han på den dertil givne anledning vil henvende sig til samtlige ministre at indskærpe, at disse retningslinier nøje iagttages af de dem underlagte styrelser.

Jeg har ikke kunnet undlade at nævne denne skrivelse. Den er altså først udsendt den 1. oktober, og den er måske først kommet, efter at der har været disponeret med hensyn til nogle af de her omhandlede forhold. Men denne skrivelse må for fremtiden være retningsgivende i de spørgsmål, vi kommer til at stå overfor, så vi ikke igen kommer i en tvangssituation, hvor vi er nødt til at efterbevilge penge, fordi der i forvejen er disponeret over dem.

Bertel Dahlgaard: Det kunne synes at fremgå af de to sidste ærede medlemmers udtalelser, som om den debat, der føres her, drejer sig om de overskridelser med hensyn til investeringen ude i lufthavnen, som der har været skrevet en del om i bladene, men sådan er det jo ikke. Det spørgsmål, der debatteres her, er et spørgsmål af generel karakter. Spørgsmålet er af stor statsfinansiell rækkevidde og også af betydelig statsretlig rækkevidde, og forsåvidt er den forespørgsel, der er stillet, også stillet på det grundlag — det er et generelt spørgsmål, der er rettet til den højtærede minister.